

1857, og saa vidt jeg har erfaret, er man der meget velfornøjet dermed. Det eneste man, saa vidt jeg ved, er misfornøjet med, er, at de paagældende Mænd udnævnes for kort Tid ad Gangen; de udnævnes for 2 Aar, paa samme Maade, som det er foreslaaet her i Forslaget. Man mener, det vilde være heldigere, om Valget skete for noget længere Tid, for at de kunde vinde mere Erfaring i disse Forhold; men i øvrigt tror jeg, man finder sig meget veltillfreds dermed og mener, det har ganske heldige Følger. Mindretallet mener altsaa, det er heldigt at bibeholde denne Bestemmelse i Lovforslaget.

Jeg tror dermed at have gennemgaaet de Forslag, om hvilke der er Dissens mellem Flertallet og Mindretallet, og skal altsaa hermed slutte.

Justitsministeren (Alberti): Jeg skal ligesom i Gaar forbigaa de Ændringsforslag; hvori jeg enten er enig, eller som jeg tillægger en mindre væsentlig Betydning, selv om jeg ikke er ganske enig i dem. Der bliver da kun tilbage for mig at omtale de Ændringsforslag, som have været behandlede af den ærede Ordfører og Mindretallets ærede Ordfører (Bærentsen), og dels et enkelt Ændringsforslag, som ikke har været omtalt. Min Opgave vil blive meget let, fordi jeg i saa høj Grad kan slutte mig til den gode Begrundelse, som Mindretallets Stilling har faaet gennem den Fremstilling, den ærede Ordfører for Mindretallet har givet.

Ved Ændringsforslaget under Nr. 236 om Indskrænkningen af Nævninger i Voldsager vil jeg blot gerne til, hvad den ærede Ordfører for Mindretallet har sagt, tilføje over for den ærede Ordfører, at Forholdet er jo ikke det, at Grundloven forbyder at anvende Nævninger i andre Tilfælde end i Misgerningssager og politiske Sager. De *skulle* ikke anvendes, men de *kunne* meget vel anvendes, saa vi forsynde os paa ingen Maade imod Grundloven ved at give Omfanget af de Sager, hvori Nævninger medvirke, en noget videre Udstrækning end i og for sig absolut nødvendigt. Og det forekommer mig, at de Sager, der her er Tale om, ville i mange Tilfælde kunne medføre saa betydelig Straf, at det kun er rimeligt og billigt, at den sigtede faar Adgang til at faa sin Sag paakendt af Nævninger, naar han deri ser en Betyggelse for at faa en retfærdig Dom. Nødvendigheden deraf vil jo blive saa meget større, hvis det, hvad jeg i alt Fald haaber, skulde lykkes at faa gennemført Bestem-

melser om legemlig Straf for visse Arter af grove Voldshandlinger.

Det Punkt, som ikke er blevet nævnt af nogen af de ærede Ordførere, er Ændringsforslagene under Nr. 237 og 238 vedrørende Definitionen af politiske Lovovertrædelser. Hele Udvalget er hergaaet bort fra det Forslag, som der var opnaaet Enighed om med Folketinget, og som sikkert indeholdt den eneste mulige Angivelse af de Tilfælde, hvor Grundlovens Regel om, at Nævninger skulle medvirke i Sager, der rejse sig af politiske Lovovertrædelser, ville faa Betydning. Udvalget lægger Vægten alene paa Hensynet til det Objekt, mod hvilket Handlingen er rettet. Man vil ikke erkende, at der kan være Tale om „politiske Lovovertrædelser“, naar det politiske skal søges i Gerningsmandens Maal og Hensigt. Jeg skal i den Henseende, for ikke at være for vidtløftig, henvise til de Forhandlinger, der foregik paa den grundlovgivende Rigsdag, hvor man var paa det rene med, at der ogsaa vilde være en Del Pressesager, som vilde falde ind under dette Begreb, hvorved udtrykkelig blev sigtet til visse Arter af Fornærmelssager. Jeg skal endvidere tillade mig at henvise til, at man i andre Lande, hvor Spørgsmaalet har Interesse, stadig ser, at man giver Begrebet „politiske Lovovertrædelser“ et langt, langt videre Omfang, end det ærede Udvalg vil give det. Her i Landet har der jo ikke været nogen Lejlighed eller Anledning for Domstolene til at beskæftige sig med dette Spørgsmaal, men i andre Lande, hvor der stadig er Spørgsmaal om Udlevering eller Ikke-Udlevering af politiske Flygtninge — jeg tænker altsaa navnlig paa Svejts, England og Amerika — komme Domstolene stadig ind paa Definitionen af Begrebet „politiske Lovovertrædelser“, og der er det meget langt fra, at man lader sig nøje med at se hen til Objektet for den paagældende Handling. Der lægger man ogsaa og fuldtud Vægten paa den anklagedes Motiv. Selv om den Forbrydelse, den anklagede sigtes for, er en almindelig borgerlig Lovovertrædelse, som ikke hører til de Forbrydelser, der modvirkes af særlige Statshensyn, er det dog ganske almindeligt, at Domstolene i disse Lande nægte at udlevere den paagældende Flygtning, naar det, efter alt hvad der foreligger, maa antages, at han har udøvet sin ganske almindelige Forbrydelse for at opnaa et politisk Maal. Det forekommer mig, at derved er det slaaet fast paa en saadan Maade, at vi ikke, naar vi ville